

at man har sat sig selv i en position, hvor man er en flok julemænd, der kommer og deler gaver ud: Se hvor dygtige og gode vi er. Vi ved, at børnefamilierne har problemer, så nu får de en masse nye gaver.

Og det gør man i stedet for at fortælle, hvad virkeligheden egentlig er. Virkeligheden er, at årsagen til problemerne i børnefamilierne udelukkende er den politik, der bliver ført her i landet, bl.a. skattepolitikken. Man kan sige, at julemanden i virkeligheden har stjålet pengene til gaverne i borgernes egne sparegrise.

Jann Sjusen (KRF):

Statsministeren skabte med sin nytårstale store forventninger om virkelige familiepolitiske fremskridt, og jeg tror, det bl.a. var med til at fremprovokere forårets arbejdsmarkedskonflikt, som jo også fik et familiepolitisk islæt efterfølgende.

Men da den længe ventede redegørelse endelig kom, viste det sig, at det, der var lagt op til at blive et af regeringens helt store flagskibe, viste sig at være en gennemhullet pram. Desværre minder regeringens redegørelse i foruroligende grad om historien om bonden, der forsøgte at pelse soen og måtte konstatere, at det førte til viel Geschrei und wenig Wolle. Jeg synes, det er bemærkelsesværdigt, at det eneste konkrete element i redegørelsen, nemlig hævelsen af fripladsgrænserne, er genbrug fra pinsepakken.

Når det er sagt – og det er jo ikke sjove toner at slå an i en debat, som gerne skulle være mere fremadrettet – vil jeg dog også gerne sige, at vi fra Kristeligt Folkepartis side vil forsøge at være positive. Vi vil også forsøge at kigge fremad og glæde os over, at familiepolitikken og familiernes situation trods alt er kommet på Folketingets dagsorden, og at det bl.a. skyldes statsministeren og hans nytårstale. Vi mener også, at regeringens redegørelse indeholder mange relevante overvejelser og også gode hensigter på trods af, at vi altså er skuffede over mangelen på konkret indhold og konkrete forslag.

Inden jeg kommer til det mere konkrete, synes jeg, det er vigtigt at fastslå, at debatten om børne- og familiepolitikken i høj grad er en ideologisk debat. Den handler om menneskesyn, om forholdet mellem mennesker og samfund, og om familiepolitikken har en selvstændig værdi og plads eller må underordne sig alle andre politikområder.

I redegørelsen skriver regeringen, at børnefamiliepolitikken på linje med andre velfærdsområder er en integreret del af de overordnede velstands- og fordelingspolitiske områder. Det kan ingen være uenig i. Men virkeligheden er, at for regeringen er familiepolitikken kun et appendiks til arbejdsmarkedspolitikken. Familiepolitik er godt, men kun så længe den har et arbejdsmarkedspolitisk formål. Det var jo også det, vi oplevede i 1995, da regeringen sammen med en række borgerlige partier forringede børnepasningsorlovsydelsen. Dermed afslørede det, at børnepasningsorlovens reelle formål var at knække arbejdsløshedskurven og ikke havde en egen værdi i form af et forsøg på at give børnefamilierne bedre vilkår.

Det er også den samme prioritering, der ligger bag regeringens institutionsstrategi i forsøget på at få etableret en pasningsgaranti. Hvorfor skal børn med vold og magt passes i institutioner i stedet for at give de forældre, der ønsker det, en reel mulighed for selv at passe deres børn? Jo, for hvis børnene kommer i institution, kan familien levere to styks arbejdskraft til arbejdsmarkedet.

Rent historisk er institutionsbehovet jo også vokset frem som følge af efterspørgsel på arbejdskraft og ikke ud fra en ideel betragtning. I regeringens ideologi er familien blevet reduceret til leverandør af arbejdskraft til arbejdsmarkedet. Det er sandheden bag det begreb – i hvert fald ser jeg det sådan – som redegørelsen kalder en social kontrakt mellem Folketing, arbejdsmarkedets parter og familierne.

Statsministeren sagde i sin nytårstale, at tiden er kommet til at skabe rammer for et arbejdsmarked, der giver mere plads og mere rum for hensyn til familien. Men dermed indrømmer statsministeren jo selv, at det er arbejdsmarkedet, der hidtil har været det primære, og selv om man nu vil lappe lidt på ubalancen, vil det fortsat være markedet, der bestemmer over mennesket. Det vil være de materielle værdier, der bliver prioriteret på bekostning af de værdier, der ikke kan gøres op i kroner og øre.

I Børneudvalgets nyudkomne rapport begynder forordet med den formulering, at børnefamilierne er samfundets grundsten, og deres trivsel er afgørende for, hvordan vi går fremtiden i møde. Det synspunkt er som taget ud af Kristeligt Folkepartis program. Vi mener, at familierne reelt er samfundets grundsten, men det betyder ikke, at familierne skal isolere sig og lukke sig inde i sig selv, og vi ønsker heller